

TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG	
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	SZAKSZERVEZETE
Ügyszám:	N/1328
Értézt:	2016 SZ
Példány:	1
Melléklet:	

szám : Kü.179/2013/16.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/1328-1/2016.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Szima Judit a Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete

főtitkára, jogi képviselő,

útján Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi

CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 55. § (3) bekezdése, valamint 2016. július 22-én
kelt - fenti ügyszámon folyamatban lévő - alkotmányjogi panaszunk kiegészítése
tárgyában megküldött felhívás alapján határidőben az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő:

A 2016. július 8. napján kelt eredeti alkotmányjogi panaszunk indokolását a felszólításra
az alábbiakkal egészítjük ki:

A sérelmezett bírói döntések (Szekszárdi Törvényszék 6.P.20.436/2013/41. sz. ítélete , s
Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.054/2015/5. sz. ítélete és a Kúria Pfv.IV.22.065/2015/10. sz.
itélete) kapcsán sérült az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti
egyenlőséghez való jogunk , a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes
eljáráshoz való jogunk, továbbá a XXVIII. cikk (7) bekezdésben foglalt jogorvoslathoz
való jogunk. Az Alaptörvény ezen rendelkezéseivel ellentétesek a panaszolt bírósági
végzések.

1. IX. CIKK sérelme

A személyiségi jogi per alapját képező szakszervezeti cikk 2013. július 3-án jelent meg indítványozó szakszervezet www.tmrsh.hu internetes honlapján [REDACTED]

[REDACTED] címmel (F/4. szám alatt csatoltuk panaszbeadványunkhoz).

Az I. fokú bíróság kimondta, hogy indítványozó véleményét mondott , de ugyanakkor a marasztaló rendelkezése révén mégis azt állapította meg, mint ha indítványozó vagy túllépte volna a véleménynyilvánítás kereteit (azzal, hogy gyalázkodó, stb.), vagy okszerűtlenül a véleményként történő saját megállapítása ellenére mégis tényközlésként értékelte, hiszen felrótta szakszervezetünknek, hogy a „véleményét” kvázi nem bizonyította.

Hangsúlyozzuk, a teljes cikket az indítványozó, a perbeli alperes véleményként és a következtetésként tárta tagsága elé, melyre kifejezett utalás is történik a közzétett közleményben, tehát önmagában nem azt kellett volna értékelnie a bíróságoknak, hogy a közlemény személyiségi jogot sértő módon került megfogalmazásra, hanem azt, hogy objektíve tárgyilagos közléssel, és ahhoz fűzött véleménnyel jelent meg. Mivel ezt teljesen figyelmen kívül hagyta mindegyik bíróság (annak ellenére, hogy már I. fokon megállapításra került, hogy indítványozó által megjelentetett írás a szakszervezet véleménye) , figyelmen kívül hagyva azt is, hogy a véleménynyilvánítás objektív történésekkel, bírósági ítélettel bizonyítható tények alapján, ahhoz fűzött értékítéletet tartalmazó szövegkörnyezetben jelent meg, teljes mértékig sérti indítványozó véleménynyilvánítás szabadságához való alapjogát.

A Pécsi Ítéltábla határozatában megállapította, hogy indítványozó megsértette felperes jó hírnevét azon valótlan kijelentéseivel, hogy [REDACTED] annak idején még TMRSZ tisztségviselőjeként sikkasztott, cselekménye saját személyes státuszát, közmegegyezését tekintve, továbbá eredeti céljaihoz képest a sikkasztással mint eszközcselekménnyel a cél elérése és ezáltal a szervezetnek beláthatatlan mértékű kár okozásának szándéka, a tagság személyes adatainak a védett helyszínről történő megszerzése a küldöttek egy részének félrevezetésével, mind minősítő körülmények voltak. A Békés Megyei Bíróság megállapította [REDACTED] bűnösségét azzal, hogy a sikkasztás büntetést elkövette.”, valamint azon valótlan kijelentésével, hogy [REDACTED] 2012. február 24-én egy bírósági tárgyaláson azt közölte, hogy a Kaposvári Nyomozó Ügyészséggel szoros együttműködésben vannak, de többet nem mondhat, mert az titkot képez.” Továbbá megállapította az ítéltábla, hogy alperes megsértette felperes jó hírnevét azzal, hogy azt a való tény, hogy „miszerint [REDACTED] felperes ellen indított büntetőeljárást megszüntető ítélet jogerőre emelkedése után nyolcadik napon, 2011. június 3. napján a TMRSZ főtitkárát őrizetbe vették , illetve a Kaposvári Nyomozó Ügyészség a TMRSZ főtitkárától származó, meghatározott személyekkel az eljárási szabályok által lehetővé tett megállapodásra vonatkozó kérdésre a főtitkár jogosultságának hiányában választ nem adott, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a [REDACTED] felperessel szemben indított büntetőeljárás megszüntetésének indoka az volt, hogy [REDACTED] felperes vádalkut kötött”.

A Szekszárdi Törvényszék a tényállás helytelen megállapításából arra a helytelen következtetésre jutott, hogy az alperesi honlapon megjelent cikk kiemelt mondatai való tény hamis színben tüntetnek fel. Míg a másodfokú bíróság határozata valótlan kijelentésként tüntette fel alperesi büntett elkövetésére, valamint alperes 2012. február 24-én egy bírósági tárgyaláson tett nyilatkozatára vonatkozó mondatokat, s való tény hamis színben való feltüntetéseként értékelte a TMRSZ főtitkárának őrizetbe vétele és a véleménynyilvánításként megjelenő esetleges vádalkura utalást. Meg kell jegyezni azt is, hogy alperesi írásból mellékmondatot kihagyva, így az írás jelentését lényegesen megváltoztatva állapította meg a II. fokon eljáró bíróság a való tény hamis színben való feltüntetését a fentebb idézettek szerint. Hangsúlyozni kívánjuk, hogy a közlés alapját képező Békés Megyei Bíróság ítéletének indokolásában (mely a per irataihoz csatolásra került) határozottan rögzíti , hogy „ a vádlott által elkövetett cselekmény bűncselekmény”, azaz így már valótlan nem lehet a cikkben véleményként megjelenő közlés alapja. Továbbá ezen sérelmezett mondatokból is az utolsó tagmondatot a II. fokú bíróság ítélete rendelkező részében elhagyta, azt nem vizsgálta, holott az utolsó tagmondat arról szól, melyet indítványozó közölt, hogy „az ítélet alapján [REDACTED] ellen az eljárást meg is szüntette”, melyből nyilvánvaló a végkimenete az eljárásnak. Megjegyezzük a polgári bíróság a büntetőbíróság határozatát nem változtathatja meg, nem jogosult azt félremagyarázni, más megállapítást tenni, melyet megtett mindegyik panaszunkban jelölt bíróság ítélete meghozatalakor, mellyel szintén alapjogainkat sértette, hiszen a tisztességes eljáráshoz való jogunk is sérült ezáltal.

A II. fokú bíróság azon ítéletének indokolásában szereplő megállapítása is iratellenes és a véleménynyilvánítási szabadságba ütköző, hogy azt állítja, hogy „ugyancsak valótlan tény ... a sikkasztás minősítő körülményeinek fennállására hivatkozás”. A minősítő körülmények egyértelműen véleménynyilvánításként jelennek meg a sérelmezett írásban, így nem minősülhetnek sem ténynek, sem ezáltal valótlanoknak, mivel egy indítványozói véleményt fejeznek ki, mely véleménynyilvánításnak személyiségi jogsértő aspektusa nem lehet, figyelemmel a Ptk.78. § (2) bekezdésében foglaltakra.

A III. pontként megállapított, a másodfokú bíróság által való tény hamis színben való feltüntetéseként értékelt vádalkuval kapcsolatos indítványozói véleménnyel kapcsolatban megjegyezzük, hogy a való tényekből az érintett által levont tartalmi következtetés, amennyiben az nem okszerűtlen , jóhírnévsértés megállapítására nem ad alapot(BH2011.2396. elvi határozat) , azaz ezen megállapítása esetén is téves következtetésre jutott az ítélőtábla jogszabályellenesen. Továbbá megjegyezzük, hogy a vádalkuzás köztudomású tényként való értékelése téves következtetésen alapul, s az esetleges vádalkura utaló véleménynyilvánításból származó kár bekövetkeztét és annak ok-okozati összefüggését ennek hatását a panasz alapját képező perbeli felperes semmi érdemi módon nem bizonyította. Azaz az ezzel kapcsolatos álláspontját is alaptalan hipotézisekre alapította jogszabály- és iratellenesen az eljáró bíróság, megint csak figyelmen kívül hagyva a vélemény jelleget.

Továbbá azért is téves következtetést vont le mindkét eljáró bíróság ítéletében, mert felperest a közleményben éppen személyiségi jogai figyelembe vételével csupán nevének kezdőbetűivel – mint [REDACTED] jelöltük, így ebből bárki számára nem lehetett nyilvánvaló

felperes neve, így be sem azonosíthatták őt, ebből következően személyiségi joga sem sérülhetett.

A Kúria – Legfelsőbb Bírósággént meghozott - Legf. Bír. Pfv.IV.20.983/2007. szerint viszont a „kifejezőmódjában nem indokolatlanul sértő – és a való tényekből levont – véleménynyilvánítás személyiségvédelmet nem alapoz meg.” Mivel jelen esetben ettől több nem történt, így álláspontunk szerint már a jogsértés megtörténte sem állapítható meg. A határozat az indokolásában ki is fejt, hogy „a jó hírnév sérelmének megállapítására az olyan valótlan, a személy hátrányos megítélését kiváltó közlés alkalmas, amely valamely tényt határozottan vagy burkoltan tartalmaz. A vélemény, a bírálat akkor jogsértő, ha egyúttal valótlan tényállítást is magában foglal, vagy ha kifejezőmódjában indokolatlanul sértő, bántó vagy lealázó.” Márpedig a fenti kijelentés mindössze egy szubjektív vélemény, sőt, még annak sem minősülő feltételezés volt, amely a felperesnek sem az emberi méltósághoz, sem a becsülethez, sem a jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát nem sértette. Viszont az ítélet indokolatlanul korlátozza panaszos véleménynyilvánításhoz való alapjogát.

A tényközlés tartalmilag megfelelt az alapjául szolgáló bírósági döntésnek, a vélemény pedig egyáltalán nem volt nemhogy sértő jellegű, vagy szándékú, de sértő tartalmú sem. A véleményben tehát a „vádalkuzó felperesről” szóló tájékoztatás még tartalmában sem minősülhet dehonesztálónak, csupán egyfajta magyarázatnak – mint véleménynek – ahhoz, hogy felperes azért mentesült a felelősségre vonás alól, mert a hatóság úgy értékelte a ténykedését, hogy azzal az ő munkájukat segítette és nagyobb érdek fűződött ehhez a ténykedése elősegítéséhez, mint az egyébként általa bíróság szerint is elkövetett bűncselekmény állami büntetőjogi igénye érvényesítéséhez.

Ugyanígy figyelmen kívül hagyták az eljáró bíróságok azt is, hogy a „vádalku”, mint büntetőjogi intézmény megfelelő tartalmi értékeléssel, társadalmi rendeltetésének értékelésével milyen megítélés alá esik, továbbá a TMRSZ terhére rótták, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján nem bizonyította a véleményként kifejezésre juttatott, feltételezett vádalkura tett utalását. Megjegyezzük, hogy ezen bírósági indokolás jogi nonszensz, hiszen a jelenlegi büntetőeljárás szabályozás alapján a vádhatóság és [REDACTED] között létrejött megállapodás nem kerülhet jogszerűen indítványozó birtokába, annak bizonyítására felperesnek volt lehetősége, ha azt állította, hogy a megállapodás nem jött létre. Egyebekben megjegyezzük, hogy ügyészégi tájékoztatás alapján a per felperese és egyik elfogult tanúja – [REDACTED] kapcsán indítványozóval az eljáró ügyész közölte, hogy az általuk okozott károkat a Magyar Állam fogja megtéríteni, mely momentum, illetve az, hogy a perben becsatolt dokumentum alapján az ügyesség konkrétan nem azt nyilatkozta, hogy nincs megállapodás, hanem, hogy ahhoz indítványozónak nincs köze, szintén a TMRSZ véleményét támasztja alá. Itt hangsúlyozni kívánjuk, hogy a perben világosan kiderült, hogy véleménynyilvánításról volt szó az ún. vádalku és a többi megnyilvánulás kapcsán is, melyet indítványozó folyamatosan hangsúlyozott, alátámasztott.

A határozatok abban a tekintetben is aggályosak, hogy ennek alapján egyáltalán nem lehet egy szakszervezetnek a tagságát tájékoztatni, hiszen bármiféle, a peres fél személyére utaló, de őt meg nem nevező közlemény már jogsértőnek minősülne. Aggályosak abban a tekintetben is, hogy az I. fokú ítéletet hozó bíróság szerint jogsértő, hogy az alperesi

közleményben tartalom szerint ismertetett ítélethez az alperes bármiféle véleményt, következtetést fűzzön az érintett másik fél körülményei kapcsán.

A személyiségi jogot sértő sajtóközlemény – a felperes vélelmezett sérelme egy közlemény kapcsán került napvilágra - kapcsán utalni szeretnénk arra a következetes bírósági gyakorlatra is (PK.12.), miszerint a közleményt teljes egészben, nem pedig egyes részleteit kiragadva kell értékelnie a bíróságnak. „A jogsértés elbírálásánál ezért nem lehet a használt kifejezéseket elszigetelten vizsgálni, tekintettel kell lenni a szöveggörnyezetre is, és az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell vizsgálni. Így kell megállapítani, hogy a sajtóközlemény kifogásolt részében, illetőleg a közlemény egészében - esetleg a címében - kifejezett tényállításával meghamisítja-e, hamis színben tünteti-e fel a valóságot, ezért alkalmas-e a személyhez fűződő jogok vagy érdekek megsértésére, tehát megalapozza-e a helyreigazítás elrendelését. Ha a közlemény a maga egészében és összefüggéseiben megfelel a valóságnak, ez esetben egyes - az egészhez képest lényegtelen - részlet nem szolgálhat alapul helyreigazításra. A közvélemény tájékoztatása szempontjából nem jelentős, a helyreigazítást kérő személyiségének megítélése szempontjából pedig közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések ugyanis nem értékelhetők a közlemény egyéb részeitől függetlenül. Ez következik a sajtóhelyreigazítás társadalmi rendeltetésének helyes értelmezéséből. Nem vezetne ugyanis helyes eredményre a tényállítások összefüggő láncolatának a feldarabolása és minden egyes láncszemnek az összefüggésekre tekintet nélküli mechanikus vizsgálata. A használt kifejezések és összefüggésük vizsgálatánál, valóságos tartalmuk szerinti értékelésénél jelentősége lehet a vizsgált kérdéssel kapcsolatban társadalmilag kialakult közfelfogásnak, általános vélekedésnek is.”

Megállapítható a jelen panasz alapját képező ítéletekből, hogy a bíróságok az indítványozó honlapján megjelent – a per alapját képező - tájékoztató cikkel kapcsolatban nem volt figyelemmel arra, hogy indítványozó értékítéletekről és nem tények közléséről van csupán szó, azaz indítványozó véleménynyilvánításhoz való jogát sértő módon nem választotta szét a tényközlést és az abból levont véleményként megjelenő következtetést, értékítéletet.

A véleménynyilvánítás szabadságához fűződő jog megsértésének alapja főként az, hogy az ítéleteket hozó bíróságok tévesen ítélték meg a közzétett cikk tartalmát, nem törődve a szövegösszefüggéssel sem, kiragadott szavakat, szószerkezeteket értékelték személyiségi jogot sértőként. Nem foglalkoztak azzal, hogy ténylegesen egy véleményt közölt indítványozó – hangsúlyozzuk a név megjelölése nélkül, csak monogramot alkalmazva – a megjelentetett cikkében, mely véleményének alapját képező híradás pedig a valóságon alapult. Azaz a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatáshoz való jog alapján indítványozó szakszervezet tájékoztatta tagságát egy üggyhöz kapcsolódóan álláspontjáról. Szintén teljesen figyelmen kívül hagyásra került az ítéletekben az, hogy a cikk a szakszervezet honlapján került közzétételre, mely honlap és az azon közzétett írások célja a tagság tájékoztatása a történetekről, illetve az azokhoz kapcsolódó vélemények közzététele a demokratikus működésre is figyelemmel.

A panaszolt ítéleteket a szakszervezet honlapján megjelent perben sérelmezett cikkel összevetve, az írás tartalmát összességében vizsgálva – álláspontunk szerint – nyilvánvalóan

látszódik, hogy véleménynyilvánítás szabadságához való joga a szakszervezetnek sérült az ítéletek megállapítása során.

2. XV. CIKK sérelme

A törvény előtti egyenlőség nem érvényesült jelen esetben, mivel a szakszervezetnek, mint jogi személynek a bírósági határozatok elvonták a véleménynyilvánításhoz való jogát, csak felperes ██████████ személyiségi jogaira helyezve a hangsúlyt, nem törődve azzal, hogy a jó hírnév és becsület csorbitását felperes csak állította a per során, ezt bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani, azaz a Pp. 164. § (1) bekezdésének rendelkezését egyoldalúan a bíróságok csak indítványozó kötelezettségeként jelenítették meg, úgy feltüntetve, hogy ezen rendelkezés a keresetet előterjesztőt nem terheli, neki elég szóban és hamis tanúkkal állítani a jogsértés tényét és az már meg is valósult, mellyel szemben a szakszervezetünk által beterjesztett dokumentumokat úgy kezelték a bíróságok, mintha azok nem is léteznének.

Ezen cikk sérelmét jelzi az is, hogy a bíróságok nem is vizsgálták azt, hogy a sérelmezett szakszervezeti honlapon megjelent cikk egyrészt a véleménynyilvánítás kategóriájába tartozik, másrészt, mivel egy jogi személy, szervezet honlapján jelent meg a tagság és a közvélemény tájékoztatása érdekében, így sajtóközleményként értékelendő, annak ellenére, hogy az ítéletekben (sajtó)helyreigazítás is szerepel, azaz ellentmondásosság jelenik meg a bírósági hibás tényállás-megállapítás és az ítéletek rendelkező része között indítványozó hátrányára, a törvény előtti egyenlőséget figyelmen kívül hagyva, hiszen ha egy ilyen tartalmú közleményt egy magánszemély jelentet meg, akkor simán véleményként kezelik a bíróságok, míg jelen esetben a szakszervezet, mint jogi személy a panaszolt ítéletekből levonható következtetés alapján nem nyilváníthat véleményt.

3. XXVIII. CIKK sérelme

A 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény. A 17/2001. (VI. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság rögzítette: „el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében”. [...] „[A] bírónak nem csak pártatlannak kell lennie, hanem pártatlannak is kell látszania.”

Jelen esetben sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria eljárása nem nevezhető pártatlannak, az elfogultság a per felperesével szemben – úgy a bizonyítási kényszer figyelmen kívül hagyásában, mint a nyilatkozatok tudatos bíróság általi félreértelmezésében – tetten érhető. A bíróságok csak az ítéleteiknek megfelelő részleteket ragadták ki mind a sérelmezett cikkből, mind a bizonyítási eljárásból.

A pártatlanság hiányát jelzi a megállapított kártérítés mértéke, s maga a kártérítés megalapozottságának elfogadása, holott az ok-okozati összefüggés nem került bizonyításra, hanem átlátszó módon mindent köztudomású tényként kezeltek a bíróságok.

A pártatlanság körében értékelendő – álláspontunk szerint – az is, hogy határozottan megjelölt iratanyag ellenére a T. Törvényszék – mint az eljárás aktájából megállapítható – megkereste 2014. november 3. napján a Szekszárdi Járásbíróságot, hogy küldje meg számára a 2.B.234/2012. számú – indítványozó szakszervezet főtitkára és társai ellen indult büntetőeljárás – ügy iratai. Ez a megkeresés teljesen érthetetlen számunkra, s a Pp. 114. § szerinti kifogásra adott okot, mivel tudomásunk szerint sem felperes, sem alperes nem indítványozta a teljes iratanyag megkérését, a több tízezer oldalas peranyagból pontosan megjelölt iratok bekérésére tett indítványt szakszervezetünk, mely mindösszesen 2 oldal, egyébként a folyamatban lévő büntetőeljárás egyéb iratai irrelevánsak voltak jelen polgári eljárásban. Az I. fokú bíróság a teljes iratanyag bekérésével is hangsúlyozni akarta, hogy van egy büntetőeljárás a vezető tisztségviselő ellen, így a szakszervezet bizonyosan bűnöző, mivel mekkora iratanyag van az ügyben, s ebből következően a személyiségi jogsérelmet állító felperesnek csak igaza lehet, egy ilyen szakszervezettel szemben.

4. XXIV. CIKK (1) bekezdésének megsértése

A tisztességes eljáráshoz és az ésszerű határidőn belüli intézéshez való jog sérelmét valósította meg mind a II. fokú, mind az I. fokú bíróság felperes bizonyítékok nélküli állításait tényként kezelte – annak ellenére, hogy azok életszerűtlenek -, továbbá olyan tanúk vallomásaira alapította a tényállás egyes részeit, s azok bizonyítottságát – személyek felperestől való elfordulása - akik bár érdektelennek vallották magukat, perben állnak indítványozóval, illetve a szakszervezettől elbocsájtott munkavállalók, így érdektelenségük megkérdőjelezendő, továbbá vallomásuk is ellentmondásokat tartalmaz (pl. „, felperessel nem tartok szoros kapcsolatot” – „én itt most befejeztem, érte ezalatt a [REDACTED] való kapcsolatomat” vagy „megszakítottam vele a kapcsolatot”), s azt sem értékelték a bíróságok, hogy az is teljesen életszerűtlen, ha valakivel az ember megszakítja a kapcsolatot, akkor elmegy számára tanúskodni.

A bírók mind az eljárás során, mind az ítéletekben – a tisztességes eljáráshoz való jogot semmibe véve - folyamatosan érzékeltették azt, hogy az indítványozó szakszervezet főtitkárával szemben a Szekszárdi Járásbíróságon büntetőeljárás van folyamatban, s mindezt az ártatlanság véelme ellenére megtették – jogerős ítélet a mai napig nincs - s sorozatosan felhozták a büntetőügyet eljárásaik során, holott az relevanciával nem bírt a panasz alapját képező perben, s minden megjegyzésükben és az ítéletben is állandóan éreztették az indítványozót képviselő főtitkárral, hogy ő egy büntetőeljárás vádlottja.

Alapítvánul kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest nem vagyoni kártérítés megfizetésére, egyrészt azért, mert az alperes a felperes személyiségi jogait nem sértette, másrészt a felperes bizonyítási kötelezettsége ellenére nem igazolt olyan hátrányt, amely csak egy magas

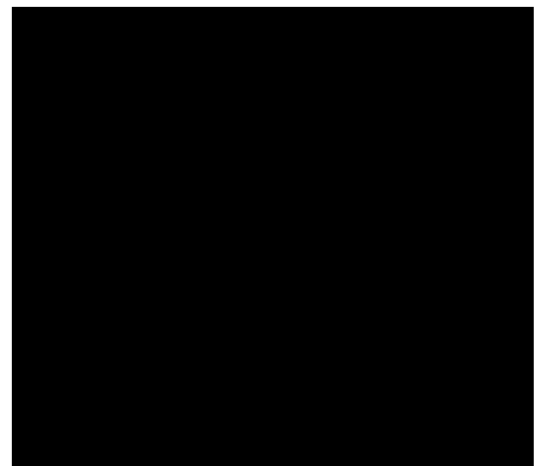
nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A felperes személyes előadása kárigényt nem alapozhatott meg, mivel tényleges bizonyítékokkal nem támasztotta alá az életkörülményeiben bekövetkezett negatív irányú változást. A bíróság mindösszesen felperes szavára alapozta a bekövetkezett kár meglétét. Nem foglalkozott azzal, hogy amiket felperes ezen körben állított – pl „város rendőri vezetője voltam”- bizonyítatlan, továbbá a felperes által szintén nem bizonyított és életszerűtlen pl. azon állítása, hogy „koszban és mocsokban kell napi 15 órát hajtanom gépkocsivezetőként,, (illetve a szigorú munkajogi szabályozás alapján szinte kizárható az ilyenfajta munkavégzés). Azaz mindösszesen felperes szavát elegendőnek tartotta az I. fokú bíróság ahhoz, hogy a kár nagysága bizonyítottá váljon, mely szintén a határozat és az egész eljárás tisztességtelen voltát támasztja alá.

E körben kívánjuk azt is jelezni, hogy elfogultsági kifogást is bejelentettünk az I. fokú bíróság ellen, mely megalapozott volt, mégsem foglalkozott vele az eljáró bíróság, bizonyítva ezzel is a tisztességes eljáráshoz való jogunk megsértését.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben, illetve az alap panaszunkban levezetett indokolásunk alapján panaszunkat bírálja el, kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Szekszárdi Törvényszék előtt 6.P.20.436/2013. számon folyamatban volt személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása tárgyú perben született Szekszárdi Törvényszék előtt 6.P.20.436/2013/41. számú ítéletének, valamint ezen ítéletet helybenhagyó Pécsi Ítéletőzta Pf.III.20.054/2015/5. sz. ítéletének és a Kúria Pfv.IV.22.065/2015/10. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikk, II. cikk, XV. cikk (2) , XXIV. (1), XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdéseit.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2016. augusztus 31.

Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete
képviselésében eljárva